

[Industriministeren]

konkrete sager, vi har kendt til inden for det sidste 1½ år, så er det da muligt, at det ikke er alle herinde, der er blevet tilstrækkelig tidligt opmærksom på, at en virksomhed var til salg, men jeg kan garantere for, at inden for erhvervslivets egne kredse kender man vældig godt til disse ting.

Det gælder f.eks. en sag, som har været diskuteret, nemlig Dæhnfeldtsagen. Her har det været fastholdt, at man havde meget kort tid til det. Hvad var realiteten? Det var, at allerede i oktober-november sidste år var det ganske klart, at hovedaktionærens aktier var til salg. Han tilkendegav over for andre danske aktionærer, at hvis de havde interesse i at købe dem, ja, værsgo, så var der en god mulighed her. Så ligner det jo ikke noget at komme 4 måneder efter og sige: Vi havde kun 6 dage til det. Det er jo ikke det, som er realiteten i det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 239:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende anvendelse af reguleringspristallet. (Nyt pristal).

Af økonomiministeren (Enggaard).
(Fremsat 23/3 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Lykketoft (S):**

Vi betragter dette lovforslag som en meget teknisk betonet opsamling på de områder, hvor en nulstilling af pristallet kræver nogle nye tak-

ster i lovgivningen, og som sådan vil vi kigge på den nærmere udformning under udvalgsarbejdet.

Men jeg vil godt føje til, at vi jo har registreret, at der i forhold til de forudsætninger, der indgik i forhandlingerne om finansloven, er et overhæng på pristallet i januar, som bestemt ikke var forudset. Det var det modsatte, der var tilkendegivet og forventet og lavet prognoser på.

Det rummer et problem især på et andet område end det, der her er til debat, nemlig pensionisterne, og vi har den opfattelse, at pensionisterne ikke skal bøde for det forhold, at prisstigningerne som følge af arbejds giverafgiftsomlægningen har været kraftigere, end man forventede i december måned. Der må på en eller anden måde findes en kompensation for den ændring i forudsætningerne for denne gruppe. Men det er en diskussion, som vi vil tage op umiddelbart og i anden sammenhæng.

Dette lovforslag betragter vi som en teknisk justering af nogle mindre områder og vil se villigt på det.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg kan være enig i, at dette forslag er en konsekvens af den aftale, der blev indgået i december måned om, at man skulle nulstille reguleringspristallet, og også må ses i sammenhæng med det lovforslag, som regeringen fremsatte den 14. januar i år, om en ændring af beregningen af reguleringspristallet, hvor basis for beregningen blev foreslået ændret fra januar 1980 = 100 til januar 1988 = 100, og at det forslag, vi i dag behandler, har til hensigt – som også hr. Lykketoft var inde på – at samle nogle tekniske ting op, som ikke er omfattet af dette.

Jeg kan fra konservativ side sige, at vi kan støtte lovforslaget og de konsekvensændringer, der ligger i det, ligesom vi kan tilslutte os nulstilling af reguleringspristallet.

Nu mener jeg heller ikke, vi skal have en hoveddebat om den aftale i dag, for dette forslag er et teknisk forslag, men det er da rigtigt, at priserne er steget hurtigere i de første måneder af 1988, end man havde ventet. Men vi mener ikke fra konservativ side, at der af den grund bør laves om på ændringen af reguleringspristallet, og der er ikke tale om noget brud på de aftaler, der blev indgået i december måned. Vi kan derfor anbefale lovforslaget til positiv behandling i udvalg.

Aage Frandsen (SF):

I forbindelse med førstebehandlingen af det lovforslag, som dette lovforslag er en følge af, sagde jeg på SF's vegne, at vi ikke ville tilslutte os forslaget, hvis vi kunne se, at der var nogen, der ville komme i klemme som følge af forslaget. Det er sådan set allerede nu bevist, at det er der, når det drejer sig om det andet lovforslag, og det samme gælder jo i dette tilfælde, fordi det følger de samme principper. Det gælder bare nogle andre grupper.

Derfor må man sige, at hvis der skal ske nogen ændring af pristallet, så må det være afgørende, at man foretager sådanne ændringer, at ingen – dvs. pensionister i henhold til lovforslag nr. L 147 eller folk, der er ofre fra besættelsestiden m.v., i henhold til dette lovforslag – lider tab ved det. Det er en forudsætning, og sådan som det ligger nu, må man sige, at ingen af de to lovforslag kan leve op til det, heller ikke det forslag, vi har til behandling i dag.

Under alle omstændigheder måtte det jo egentlig også efterhånden mane til eftertanke hos økonomiministeren i forbindelse med disse pristalsreguleringer. Hvorfor skal man bruge indekssystemet og hele tiden komme ud i disse situationer, når man vil nulstille? Hvorfor indfører man ikke en almindelig procentregulering og siger, at hver gang procenten er steget med 3, så kunne man lige så godt lave en regulering? Så var vi fri for hele tiden at skulle vende tilbage til disse evindelige nullillinger.

Under alle omstændigheder er der nogle mennesker, der mister beløb som følge af disse to lovforslag. Det drejer sig nok om et par hundrede millioner kroner. Desuden er der nogle, der får udskudt deres beløb, ikke sådan, at de ikke får dem på et tidspunkt, men det bliver i hvert fald udskudt, og de får dem bare i større portioner.

Men hvis regeringen ikke kan finde ud af disse ting, må vi andre måske være behjælpelige med at finde ud af, hvordan vi kan sikre, at der ikke er nogen, der lider overlast ved dette her.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan anbefale lovforslaget til vedtagelse, og det ser ud til, at alle de områder, hvor reguleringspristallet anvendes, er medtaget.

Jeg har også konstateret, at regeringen har anvendt akkurat den samme nulstillingsmodel, som Socialdemokratiet anvendte i 1980, da reguleringspristallet blev nulstillet.

Venstre støtter lovforslaget.

Jørgen Estrup (RV):

Fra radikal side betragter vi også dette som en teknisk opfølgning af det forslag om nulstilling af reguleringspristallet, som jo allerede ligger til udvalgsbehandling. Som bekendt støtter vi nulstillingen, og når ellers de forskellige problemer, som tilsyneladende er opstået i øjeblikket, er løst, går jeg ud fra, at dette forslag også vil kunne falde på plads.

Vi ser i hvert fald ikke væsentlige hindringer i det fra radikal side og vil kunne støtte det.

Bollmann (CD):

Også i CD ser vi lovforslaget som ren følge-lovgivning, så vi kan støtte det.

Glistrup (FP):

Formanden for Folketingets Erhvervsudvalg, Socialdemokratiets politisk-økonomiske koordinator, har naturligvis helt ret, når han siger, at formelt er dette kun en teknisk ændring, men den, der har fulgt forslagsstilleren, den nuværende økonomiminister, i hans forskellige placeringer i det politiske liv, vil vide, at det meste, der kommer fra ham, kun er tekniske ændringer, men bag ved al teknik – og dér skal vi selvfølgelig lure økonomiministeren – ligger der reelle fordelingspolitiske realiteter, som der i allerhøjeste grad er grund til at tage stilling til. Med andre ord, når man ser et forslag fra økonomiministeren, skal man altid sige til sig selv: Hvordan skræller man det tekniske væk og kommer til, hvad det her drejer sig om?

Det her drejer sig jo simpelt hen om hele den store problematik omkring pristallet, eller anderledes udtrykt: Når man på et givet tidspunkt taler om 1 kr. eller 1.000 kr., eller hvad man nu taler om, mener man så selve det nominelle, hvad der til enhver tid er 1.000 kr., eller mener man den købekraft, som de 1.000 kr. har på det tidspunkt, hvor man fastsætter et eller andet beløb til at være 1.000 kr.?

Her er vi i hvert fald i Fremskridtspartiet af den opfattelse, at man i et væld af forskellige relationer, bl.a. de love, som nu søges ændret, skal hense til den reelle købekraft af de beløb, som er angivet, og når man gør det, skal man ind på at lave en pristalsregulering. Og når man går ind for pristalsreguleringer, sådan som Fremskridtspartiet går ind for pristalsregule-

[Glistrup]

ringer på arbejdsmarkedet, inden for sociallovgivningen og et væld af andre steder, hvor man efter Fremskridtspartiets mening skal pristalsregulere ydelser, så er det særdeles uheldigt, at man følger de sidste 25 års praksis i hvert fald herinde i dette Folketing. For Venstres ordfører har jo ret i, at det, som Venstres økonomiminister nu foreslår, jo ikke er anderledes end, hvad andre, der har haft økonomiministerposten igennem de sidste 25 år, lejlighedsvis har foreslået, nemlig at man nulstiller det.

Hvad skal alt det nulstillingsraseri til? Vi fik et pristal i 1914. Da satte man simpelt hen priserne i 1914 til at være 100, og det skulle man have holdt fast ved, og så skulle man have ladet være med at blive ved med at lave alle disse tekniske reguleringer, som jo i virkeligheden er socialpolitiske undergravninger, for det har det været hver evig eneste gang, man har villet lave om på det pristalsgrundlag, som blev fastsat – jeg tror, det var i Marcus Rubins dage, at man fik fastsat et grundlag.

Derfor er vi særdeles skeptiske, når man skal lave om på målestokken, for der vil altid lure nogle rævestreger bag ved det, og derfor går vi massivt imod det og siger: Lad os fastholde det pristal, vi engang har. Det er jo ikke bare – selv om det er den væsentligste grund – af hensyn til de mennesker, der meget gerne skal modtage pristalssikrede ydelser; det er skam også med den begrundelse, at når man skal arbejde med ting, når man skal finde ud af, hvordan den reelle udvikling har været i en eller anden talstørrelse siden 1972 eller 1978, eller hvad det nu er, så skal man jo hele tiden være på vagt efter, hvornår pristallet blev nulstillet og reguleret, og hvilke overgangsfilfutnumre der blev lavet i forbindelse med, at man nulstillede eller regulerede tingene. Selve arbejdet med den økonomiske politik besværliggøres altså også ved disse bestandige, idelige nulstillinger.

Forhåbentlig bliver det forslag om at nulstille pristallet, som ministeren tidligere har fremsat, og som nu er til udvalgsbehandling, ikke vedtaget, men selv om det bliver vedtaget, er det nok hensigtsmæssigt at bevare flest mulige områder inde under det gamle pristal. Derfor er Fremskridtspartiet særdeles skeptisk over for det forslag, som vi nu har til behandling.

Men Venstres ordfører har ret i, at det ikke havde været et hak anderledes, hvis der havde siddet en socialdemokrat, hr. Lykketoft eller en

anden, på økonomiministerposten, for de laver de samme numre, når det er dem, der styrer landet.

Vi stemmer antagelig imod.

Preben Møller Hansen (FK):

Det er interessant, at når man skal vedtage et lovforslag af vidtrækkende betydning for mange mennesker, så slipper man meget let om ved det. Diskussionsdeltagelsen er korte bemærkninger, og så stryger man ned på sædet og sætter sig dér. Men hvis man skal diskutere noget, der sker ude i verden, så kan man bruge en fantastisk masse tid på at drøfte problemerne, fordi man ved, at der ikke skal træffes nogen beslutninger.

Det er også interessant, når vi diskuterer dette forslag, at så er der tale om tekniske ændringer. Nej, det er der ikke tale om. Der er tale om, at man skal nedbringe købekraften hos nogle mennesker. Det er det, det går ud på, og ikke noget med tekniske ændringer.

Men jeg kunne da godt tænke mig at få et svar på noget, som jeg måske har misforstået helt og aldeles. Det er spørgsmålet om hjælpen til begravelsesudgifter efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at hjælpen skal reguleres pr. 1. april 1989 med reguleringspristallet for oktober 1988. Er det ikke en fejl? Det kan godt være, at jeg ikke har forstået det, der står lige netop i den sætning, helt korrekt.

Men det, der også er interessant i denne sag, det var jo at høre den socialdemokratiske ordfører, hr. Lykketoft. Det var jo en spag mand, der talte her. Der var jo helt andre boller på suppen den 15. december 1987. Jeg vil godt henvise hr. Lykketoft til at læse de bemærkninger, han kom med til undertegnede. Han gav udtryk for, at jeg ikke havde forstand på det, vi talte om, og at der ikke skete noget; pensionisterne ville få, hvad de skulle have.

Nu står den selv samme hr. Lykketoft heroppe og beklager, at der er sket noget, som vi ikke kunne forudse. Jeg ved ikke, om hr. Lykketoft ikke kan forudse, hvilke prisændringer der vil ske i vort samfund. Så skal man ikke påtage sig opgaven at være tillidsmand for den danske befolkning. Så skal man blive hjemme og passe et andet job. I det øjeblik man opstiller til folketingsvalg og vil være tillidsmand for den danske befolkning, så må man kunne forudse, hvad

[Preben Møller Hansen]

den lovgivning, man vedtager, har af konsekvenser.

Det, der står tilbage, er jo, at 700.000 folkepensionister er blevet groft snydt ved den finanslov, som Socialdemokratiet satte deres fingertryk på, fordi man vidste, at alle priserne ville få en eksplosionsstigning allerede fra 1. januar 1988. Men alligevel gik Socialdemokratiet med til at nulstille dyrtidsreguleringen med virkning fra 1. januar 1988.

Og så er spørgsmålet selvfølgelig, hvilken konsekvens det får. Ja, man er jo med til at ødelægge en eller anden form for prisstabilitet, for det er ganske givet, som hr. Glistrup sagde, at hvis man ændrer ved pristalsstillingen, så øges inflationen, medmindre man diktatorisk fra Folketingets side griber ind over for arbejdsmarkedets parter og dikterer lønninger, som de ikke selv ville sælge deres arbejdskraft for. Lige så snart man nulstiller dyrtidsreguleringen, er det helt naturligt for arbejderne ude på arbejdspladserne at kræve mere i løn, fordi nulstillingen betyder en underminering af deres købekraft.

Det er klart, at arbejderne, der sælger deres arbejdskraft, vil have den maksimale pris. De vil have en pris, så de kan leve et anstændigt liv, og når man så underminerer disse muligheder fra Folketinget, så kræver de selvfølgelig kompensation i form af højere lønninger. Derfor er det i realiteten os, der ødelægger prisstabiliteten ved at gennemføre disse »tekniske ændringer«, som ikke har noget med tekniske ændringer at gøre. Man ødelægger den økonomiske mulighed for hundredtusinder af danske familier, og det får man ikke Fælles Kurs til at være med til overhovedet.

Jeg er glad for, at SF nu også har indset, at det var Fælles Kurs, der anlagde den rigtige politiske linje. Det kan man fornemme at SF har forstået, idet hr. Aage Frandsen, socialisten, har forstået, at man nu er lidt skeptisk og vil se lidt på det. Jeg har jo læst mig til i nogle artikler, at man sætter spørgsmålstegn ved, hvem der er socialister, og hvem der ikke er det, men det er ikke særlig socialistisk at stemme for en lovgivning, der ødelægger vilkårene for dem, der skaber værdierne her i landet.

Økonomiministeren (Enggaard):

Jeg takker ordførerne for deres overvejende tilslutning til lovforslaget, som jo, som det rig-

tigt er blevet fremhævet, er konsekvenslovgivning i forhold til det lovforslag om nulstilling af pristallet, som tidligere har været behandlet, og som stadig er til udvalgsbehandling.

Allerede ved førstebehandlingen var flere ordførere – jeg husker f.eks. Socialdemokratiets ordfører, hr. Lykketoft – inde på spørgsmålet om eventuelle konsekvenser i anden lovgivning, og jeg lovede ved den lejlighed at vende tilbage til spørgsmålet, når disse konsekvenser var nærmere belyst.

I mellemtiden har vi set en gennemførelse af lovgivningen vedrørende regulering af de sociale pensioner og gennemførelse af lovgivningen vedrørende Statens Uddannelsesstøtte, hvor satsen er blevet fastsat på en sådan måde, at regulering i disse lovgivninger ikke er påkrævet.

Tilbage er de områder, som er nævnt i dette forslag. Som det også er blevet nævnt i diskussionen, har princippet for udformning af disse forslag været at følge de samme retningslinjer, som har været anlagt i forbindelse med tidligere nulstilling af pristallet, senest i forbindelse med nulstillingen i januar 1980.

Hr. Aage Frandsen var inde på spørgsmålet om, hvorfor man ikke gennemfører en almindelig procentregulering i stedet. Jeg skal erindre om, at en lang, lang række områder i de seneste år er blevet friholdt for indeksering. Det har været et bærende princip for regeringen, at man ikke skulle have indeksering flere steder end strengt nødvendigt. Der, hvor det er nødvendigt efter regeringens opfattelse, er først og fremmest det sociale område og de steder, hvor man kontraktligt er forpligtet til regulering som f.eks. for indekskontrakternes vedkommende.

Men jeg vil advare imod den tankegang, at vi skulle vende tilbage til en mere generel indeksering. Jeg mener, det har været en værdifuld del af den økonomiske politik, at vi i et vist omfang er kommet væk fra de vældig mange indekseringsmekanismer, som vi har haft, og det har været et godt bidrag til den større prisstabilitet, den mere stabile økonomiske politik, som det har været muligt at gennemføre i de senere år.

Spørgsmålet, som blev rejst fra hr. Glistrups side, om man ikke i virkeligheden burde bruge 1914-pristallet, er jo en meget spændende tanke. Det ville føre til et ganske stort pristal, og det ville også i sin konsekvens – i hvert fald hvis

[Økonomiministeren]

man havde den samme portionsstørrelse og reguleringsmekanisme – føre til nogle ganske små portioner og til hyppigere reguleringer. Den egentlige forklaring på, at skiftende regeringer med mellemrum har nulstillet pristallet, var vel, at der skulle være portioner af en rimelig størrelse, og at man kunne have en rimelig afstand mellem de enkelte reguleringer.

Jeg kan så i øvrigt råde hr. Glistrup, hvis han gerne vil jævnføre det nye pristol med det gamle: Det sker faktisk ved en ganske enkel multiplikationsmekanisme. Hvis man f.eks. vil gennemføre en sammenligning af det nye pristol, som kommer, med de tidligere, sker det ved at multiplicere med 1,642, nemlig størrelsen af det pristol, som var gældende i forbindelse med nulstillingen.

Hr. Preben Møller Hansen var inde på spørgsmålet om besættelsestidens ofre og den regulering, der sker af begravelseshjælpen her. Jeg kan fortælle hr. Preben Møller Hansen, sådan som det utvivlsomt også fremgår af bemærkningerne til forslaget, at her er anlagt den samme reguleringsmekanisme som i forbindelse med sociale pensioner i øvrigt, det vil sige, at der i forbindelse med denne omstilling er sket det, at der pr. 1. april 1988 sker en satsforhøjelse på samme måde, som det står i loven af 3. marts i år om de sociale pensioner. Efter loven om besættelsestidens ofre sker der en regulering hver 1. april efter det forudgående oktoberpristol, og derfor er det helt regulært, at der pr. 1. april 1989 sker regulering på basis af pristallet i 1988. Der er ikke tale om, at man har søgt at unddrage nogen af dem, der skulle nyde godt af denne lovgivning, de ydelser, som de rimeligt har krav på.

Glistrup (FP):

Økonomiministeren evnede ikke i denne omgang at overbevise Fremskridtspartiet om, at det er os, der tager fejl. Økonomiministeren siger, at det er såmænd meget let alt sammen, for man skal bare gange med 1,642. Ja, det er, hvis man kun har en periode, der dækker det nuværende pristol og det kommende pristol. Men meget ofte, når man skal se på en periode, så er pristallet jo ændret tre, fire, fem gange, og så skal man den ene gang gange med 1,642 og den anden gang med 1,738911, og hvad man nu ellers skal gøre. Hvorfor i alverden skal man påtage sig alle de besværligheder og usikker-

hedsmomenter, når man sidder i sit sommerhus og skal til at sammenligne, hvordan et eller andet har udviklet sig, med at finde frem til, hvornår og på hvilke datoer og med hvilke overgangsregler nu pristallet er ændret? Vi behøver da ikke gøre livet mere besværligt end højst nødvendigt.

Selv om man ved at følge 1914-pristallet måske skulle regne med 4-cifrede tal, må det vel i et samfund, der kører med milliardbudgetter, kunne klares at regne med 4, eventuelt 5-cifrede tal, og selv om der så blev nogle flere portioner, syv portioner, eller hvor meget det nu var, der blev reguleret med på den enkelte dato, ville det ikke skabe de kæmpemæssige vanskeligheder. Man kunne da også meget let fastlægge, at der skulle 50 points udsving eller 100 points udsving, eller hvad der nu skulle, for at kunne klare det.

Men dér, hvor ministerens og Fremskridtspartiets veje skilles helt, helt afgørende, er, når ministeren siger, at denne fjernelse af indeksering, som har præget denne regerings tid, har bidraget til prisstabilitet. Tværtimod. Det er således, at i denne regerings tid er de danske priser steget væsentlig mere, end priserne er steget i de lande, som vi normalt vil sammenligne os med, og det hænger ganske givet sammen med den undergravelse af indekseringen, som fandt sted i oktober 1982. Den undergravning har bidraget til en højere dansk inflation, end vi havde oplevet, hvis man ikke havde vedtaget de ulykkelige love i oktober måned 1982, som jo, når vi skærer ind til benet, reelt var det, som ministeren nu her forsøgte at rose.

Det er da rigtigt nok, at inflationen i denne regerings tid har været mindre, end inflationen var i de 5 år, der gik forud for regeringens tiltræden. Men det er jo ikke en sammenligning, som der er nogen særlig interesse i at foretage, for det, vi skal sammenligne, er, hvordan dansk inflation har været i forhold til udlandets inflation. Selvfølgelig vil udlandets priser, når man laver olieprischock, som man lavede det i f.eks. vinteren 1979–80, påvirke pristallet ganske enormt opad, hvad enten der sidder regering af den ene eller den anden farve. Når vi skal analysere de sidste 10 år, så har efter vor bedste overbevisning det overgreb, der skete i oktober 1982, ført til større dansk inflation, end vi ellers ville have haft. Denne regering har været en værre inflationsregering, end dens forgænger var.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Politisk-Økonomiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af toldloven og afgiftslovene. (Gebyrer m.v.).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 23/3 88).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 12 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 246:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Forhøjelse af gebyrer).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 23/3 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

J. K. Hansen (S):

Der er mange skattetekniske detaljer i de to forslag, som vi behandler nu. De er mere egnet til arbejde i Skatte- og Afgiftsudvalget end lige netop her fra Folketingets talerstol, så de bemærkninger, jeg kommer med her, må være ret så generelle.

Jeg har forstået, at formålet med forslaget til lov om ændring af toldloven og afgiftslovene, altså L 245, og forslag til lov om ændring af kildeskatteloven, L 246, er at nedbringe antallet af restancesager inden for told- og afgiftsområdet og antallet af for sene eller manglende redegørelser for indeholdt A-skat samt at reducere den administrative belastning på de nævnte områder. Spørgsmålet er så, om de to forslag får den virkning, som skatteministeren tror.

I bemærkningerne til L 245 skriver skatteministeren, at der årligt foretages 70.000-75.000 foreløbige fastsættelser af en virksomheds afgiftstilsvær for virksomheder, der ikke indsender angivelser. Det kunne jo tyde på, at der i stedet for – eller samtidig med – dette forslag om gebyrkrav for en sådan foreløbig fastsættelse var behov for bedre oplysning eller en regelforenkling.

Det fremgår af bemærkningerne, at begge forslag skønnes at ville give et årligt merprovenu til staten på 21,9 mio. kr. fra L 245 og på 10-12 mio. kr. fra L 246, altså 32-33 mio. kr. om året. Alle er klar over, at regeringen har behov for de mange penge til udfyldning af hullerne i diverse budgetreguleringskonti, men hvis det provenu skal fastholdes, så tyder det da ikke på, at man skulle få en administrativ reduktion, eller at antallet af restancesager og manglende angivelse af afgiftstilsværet går ned. Enten må man jo regne med, at det går ned, eller også må man regne med, at unøjagtighederne fortsætter, hvis man skal beholde provenuet.

I øvrigt må jeg sige, at vi i Socialdemokratiet ikke er fuldstændig sikre på, at vi vil give regeringen frihedsbrev på at opkræve alle disse gebyrer, som man foreslår i de to forslag. Hertil kommer så, at begge forslag indeholder en række administrative bemyndigelser til skatteministeren. Alene L 245 indeholder – hvis jeg da har talt rigtigt – 40 administrative bemyndigelser til skatteministeren.

I Socialdemokratiet er vi da på det rene med, at det på nogle områder kan være nødvendigt med bemyndigelser, men vi er også af den opfattelse, at mange bemyndigelser af den art flygtiger det politiske ansvar både hos en minister og i Folketinget. Vi må i Folketingets Skatteudvalg se nærmere på behovet for de mange bemyndigelser.

I øvrigt vil vi da tilsige forslagene en positiv og saglig behandling. Det skal der ikke være tvivl om.

Men så kunne man godt komme en lille dråbe malurt i bægeret her til sidst, og det er, at forslag af den karakter som L 245 og L 246 vel egentlig burde fremsættes i begyndelsen af et folketingsår og ikke her i de sidste par måneder, før samlingen slutter. Så havde vi haft god tid til at afklare de mange paragraffer, som lovforslagene indeholder.